

Розділ 1

Щасливі танцюють під дощем

— Я не хотіла розбивати сервіз, — сказала Гессі, але пані Моррінда дивилась на неї з висоти свого зросту так суворо, наче не розчула жодного слова виправдання.

Гессі не подобалося виправдовуватись. Але робити те, що не подобається, — це така ж невід'ємна частина дорослого життя, як овочевий суп — частина недільного обіду в тітоньки Фресії. А що дівчина вважала себе вже дорослою, то мала твердий намір змиритися з усіма особливостями життя після п'ятнадцятого дня народження.

— Гестіє Амаліє! — голос пані Моррінди прогрімів зловісно. — У тебе будуть вели-икі проблеми, дорогенька, коли про це дізнається твоя матінка!

— Для нас усіх буде ліпше, якщо матінка сьогодні про це не дізнається, — прошепотіла Гессі.

— Іди додому, мерщій! — Управителька цукерні врешті махнула рукою в бік виходу.

Дівчина востаннє подивилась на черепки, які поблискували білим і блакитним, а тоді пішла до дверей. Вона справді не хотіла

розбивати сервіз. Але й не могла ніяк зарадити тому, що дорогі сервізи, привезені матінкою з її численних мандрівок, або вази, подаровані любими тітками до їхніх з Генрі уродин, або скляні зірки і янголи, що ними обмінюються в часі зимових свят, або інші тендітні, красиві й крихкі речі дуже любили вислизати на підлогу чи вибухати дрібними іскрами просто у неї в руках. У те, що вони роблять це самі, ніхто не вірив, тому Гессі мала купу проблем.

На щастя, у матінки сьогодні були інші справи, бо прибули гості — всенька сім'я двоюрідного дядька Майліта, який навідував їх дуже рідко. Усі домашні були заклопотані тим, щоб улаштувати чудовий вечір і закликати багато-багато гостей, бо ж якщо вже хто буває в них рідко, то його мають побачити якомога більше спільних знайомих.

Дядько Майліт подобався Гессі, бо він любив голосно сміятись і розповідати про свій дім над річкою. А дім над річкою — то, безперечно, дуже гарне місце. Особливо в разі наявності веранди.

Пані Моррінда допомагала організовувати вечерю й пригрозила Гессі пальцем, коли перестріла її в коридорі з новими серветницями. Але й сама управителька цукерні знала, що нині ліпше нікого не займати справами битих сервізів. Тому порцелянову новину було перенесено на ранок.

А вранці Гессі поспішала до коледжу разом із Генрі, тому так і не дізналась, як матінка відреагувала на новину про загибель світло-блакитних емальованих блюдечок, чашечок, цукернички й заварного чайничка завбільшки з три чверті її долоні.

— Що ти намагалася з ним зробити? — сміялася сестра. Вітер грався стрічками на її капелюшку, то смикаючи їх, то кидаючи просто в лице.

— Усього лиш хотіла поставити на верхню полицю, — тихо відповіла Гессі. Їй здавалося, що сміх Генріки глушить її власний

голос. — Туди добре падає світло, і блакитна емаль зблискувала б красивіше.

Сестра подивилася на неї — тепер без усмішки, а тоді її гарненьке лице, обрамлене рудуватим волоссям, стало геть сумним і спантеличеним.

— Не втямлю, про що ти думаєш, — додала вона і смикнула плечима.

— Я часом теж, — чесно зізналась Гессі, розглядаючи розсипи білих квітів у живоплоті біля будинку, який вони зараз минули. — Уяви: ми тут ідемо собі вулицею, і в наших головах пурхає безліч-безліч думок. І кожна з них якась особлива, інакша, ніж попередня. В одну мить у голові пролітають думки про туфельки, домашні з філософії, лимонний плячок, новорічні свята й гостину дядька Майліта. Мені вони уявляються такими барвистими колами, що сплітаються, утворюючи геть нові відтінки. Тому думка про свято може викликати думку про інше свято, а може — про щось зовсім дивне. Про срібну табакерку чи синій фрак. Бо колись, скажімо, багато років тому, в ніч новорічного празникування ти побачила красивого юнака в синьому фракку та зі срібною табакеркою! Чудово ж, правда?

— Гесті, перестань! — різко урвала її Генріка. — Ти часом так багато верзеш дурниць, що в мене голова болить.

Гессі негайно замовкла. Різкість сестри їй не подобалась. І вона не знала, як це — коли болить голова. Мамині подруги, які приходили грати в карти щочетверга ввечері, твердили, що вона ще надто мала й щаслива, щоби знати про це. Але ж вони з Генрікою двійнята, то чому голова болить лише в однієї з них? Удома сестру сприймали за старшу і завжди казали: «Генрі, будь золотцем, наглянь за Гестією!» — а не навпаки.

— До речі, про красивих юнаків, — сестра заспокоїлась так швидко, як і спалахнула, і подивилась на Гессі краєм ока. — Ти вже думала про сукню до весняного балу? Нам би піти по тканини до

Дня Республіки, бо потім усе гарне геть розберуть. І шитимемо з позаторішнього атласу.

— Тоді я просто лілейну сукенку візьму, — відповіла Гессі, згадуючи про свої улюблені мережива, що висіли на плічках у шафі, чекаючи, як завше, на недільний обід.

— Так не годиться! — заперечила сестра обурено. Гессі трохи заздрила тому, як Генріці вдається вкладати бурхливі емоції в кожне-кожнісіньке слово. — Це має бути щось нове. А що мені не байдуже, який вигляд ти матимеш на балу, то нагадую...

Гессі на мить перестала чути Генріку, бо її увагу привернули двоє незнайомців, які йшли протилежним берегом річки. Обидва скидалися на студентів, бо тримали книжки під пахвою. Говорили про щось захопливе і сміялись так, ніби сьогодні найліпший день їхнього життя. Один білявий, другий із темними кучерями. Схожий на Аїдена. Гостроносий. І рухи такі ж поривчасті. О, як схожий! Гессі аж зупинилася, щоб роздивитись його прискіпливо.

— Ну що ще? — Генріка дивилась не на протилежний берег річки, а на сестру.

Блимнуло світло — і студенти зникли. Ніби їх вітер здмухнув. Ніби то тільки відблиски сонця витворили химерні ілюзії у вигляді людських постатей.

Гессі затопило млосне бажання пересвідчитись у тому, що Аїдена там не було, хоча вона й знала всім свої еством, що ні, не було. Його вже ніде не було. Та таке бажання здатне муляти тобі, мов камінець у туфлях, аж доки ти щось із ним не вдієш.

— Я маю пройтися, Генрі. Скажи пані Ельріці, що сьогодні я захворіла, — відповіла вона, не дивлячись на сестру, і, притримуючи камеру рукою, швидко побігла через міст, що вів у бік парку.

Студентів справді не було на тому березі. Гессі не видивилась їх ані на алеї вздовж річки, де самотньо гуляв дядечко з чорно-рудим